

[Bording.]

Maade, at vedkommende Slagteri blev idømt en Bøde paa 10 000 Kr.

Ja, jeg vil ikke kritisere Godsejer Theilmann og Slagteriernes Ledelse, jeg vil ikke kritisere den højtærede Landbrugsminister, fordi han har fundet disse gamle Paragraf frem, jeg vil ikke kritisere de Blade, som har fundet det nødvendigt at offentliggøre disse Skruebrækkeres Navne. Jeg er fuldkommen klar over, at dette er nødvendigt, hvis vi skal bevare Markedet i England. Thi det kan jo ikke nytte noget, at de 90 pCt., eller flere maaske, leverer Flæsket i den Tilstand, som Englænderne nu vil have det i, hvis der er 10 pCt. eller deromkring, som leverer det i en Tilstand, der er alt for daarlig, og som maaske ligger langt under den Tilstand, i hvilken vore Konkurrenter leverer Flæsket; thi saa kan Lurmærket ikke i Fremtiden opretholde den Overpris, som er nødvendig for de danske Landmænd, hvis Produktionen skal være lønnende for dem. Derfor er det nødvendigt at gennemføre den Slags Foranstaltninger.

Men er dette ikke de samme Principper, er det ikke de samme Metoder, som man anfører, at Arbejderne bruger ude omkring? Jo, selvfølgelig. Men de er langt stærkere, langt skarpere, fordi man her har langt stærkere Midler i sin Haand, end de sølle Arbejdere har. Og derfor forstaar jeg ikke — og ærede Medlemmer kan være overbeviste om, at denne Opfattelse deles af langt det overvejende Flertal af de danske Landmænd —, at man herinde i Rigsdagen vil gennemføre Foranstaltninger, som i Virkeligheden burde ramme Landmændene, lige saavel som de rammer Arbejderne. Men jeg tror ikke paa, at denne Lov kan komme til at ramme Landboerne; jeg tror, at alle andre Organisationer her i Landet end Arbejdernes nok skal frigøre sig for denne Lovs Virkninger; jeg tror, at er der nogen, der kan blive ramt ved denne Lov, saa er det kun Arbejderne. Alle de andre Organisationer vil og kan ændre deres Love, saadan at de bliver fritaget for at rammes af de Fængselsstraffe og Bøder, som kan idømmes efter det foreliggende Lovforslag.

Man kan vel nok sige, at Hovedaarsagen til dette Lovforslags Fremkomst, den Sten, som fik Vognen til at vælte — og med det Udtryk mener jeg: som fik den sunde Fornuft til at strande hos en Del Landmænd —, det var Kolindsund-Sagen; det var den, der er Aarsagen til, at man nu vil have gennemført det foreliggende Lovforslag.

Det vil altsaa sige, at det først og fremmest er Landarbejdernes Organisationer,

man vil til Livs; det er disse Organisationer, disse svage Organisationer, den Gruppe af Arbejdere her i Danmark, som er svagest organiseret, det er dem, man vil ramme gennem det foreliggende Lovforslag. Og dette vil man gøre i en Tid, hvor alle erkender — det gælder ikke mindst Landboernes egne Repræsentanter —, at Landbrugs-konjunkturerne er i Opgang; i en saadan Tid vil man gennemføre en Foranstaltning, der skal vanskeliggøre det for Landarbejderne at blive medbestemmende over deres egne økonomiske Forhold, og som vil betyde, at Landarbejderne i Stedet for at faa Del i den økonomiske Fremgang vil blive fattigere. Jeg ved meget vel, at man bruger det gamle Ord — og jeg tror, jeg kan sige, at man bruger det i Tide og Utide — det gamle Ord: Naar Bonden har det godt, saa har vi det alle godt. Ja, det burde være saadan. Og derfor, naar jeg bruger dette Udtryk, saa bruger jeg det altid paa den Maade: Naar Bonden har det godt, saa *burde* vi alle have det godt, saa *kunde* vi alle have det godt; nemlig hvis Fordelingen var nogenlunde tilfredsstillende. Men det er jo netop Sagen, at vi oplever for Øjeblikket, at endskønt alle erkender, at Landbruget er i Opgang, at de økonomiske Forhold for de besiddende Landmænd er i Fremgang, saa maa man dog erkende, at samtidig hermed er Landarbejderlønningen faldende. I de sidste Aar har Landarbejdernes Lønninger ikke været saa lave som netop i Vinter. Og derfor kan man være overbevist om, at hvis man slaar Landarbejdernes svage Organisationer i Stykker, vil det bare betyde, at saa oplever vi 60erne og 70erne om igen. Og de, der har haft Forbindelse med de gamle Arbejdere fra den Tid, vil vide, at den Gang, da Landbruget levede under Højkonjunkturer af en saadan Art, at man først under Krigen, og medens Kronen stod lavt, har naaet noget lignende, at den Gang, i en Tid, hvor Landbruget tjente Penge som Græs, dèr maatte Landarbejderne nøjes med 25 til 50 Ø. daglig, skønt de maatte betale 30 Kr. for en Tønde Hvede eller Rug, naar de skulde købe. Men til Trods for, at Bonden havde det godt, var det ingenlunde saadan, at Landarbejderne havde det godt den Gang. Hvorfor? Fordi der intet Arbejde var, fordi der var for mange Arbejdere, derfor tvang man Lønnen ned til et fuldkomment Minimum, saa at ingen Landarbejder kunde ernære sig og sin Familie, hvis han ikke enten tiggede eller stjal.

Jeg vil derfor sige, at hvis man nu ved Gennemførelsen af dette Lovforslag tilsigter at ramme Landarbejdernes Organisationer,